— Atunci n-au avut nici ceilalți acces în sală, spuse regele privind în jurul lui cu un zîmbet.

În sală domnea o tăcere mormîntală.

— E un joc de cuvinte! urlă regele furios și toată lumea izbucni în rîs.

— Juriul să dea verdictul! porunci regele, poate pentru a douăzecea oară în ziua aceea.

— Ba nu! spuse regina. Mai întîi sentința și apoi verdictul!

— Ce prostie! strigă Alice tare. Auzi, mai întîi sentința!

—Ține-ți gura! urlă regina, făcîndu-se roșie ca para focului.

— Nu vreau! spuse Alice.

— Tăiați-i capul! porunci regina.

Nimeni nu se mișcă.

—Cine se sinchisește de ce spui tu! strigă Alice (între timp crescuse și atin-

sese înălțimea ei obișnuită). Nu sînteți cu toții decît un pachet de cărți de joc!

La aceste cuvinte, întregul pachet se ridică în aer și cărțile de joc se prăbușiră peste ea; fetița dădu un țipăt, parte de frică, parte de furie, și încercă să se feărească. Atunci se trezi și se văzu întinsă pe malul apei, cu capul în poala surorii ei, care îi culegea binișor de pe față cîteva frunze veștede ce căzuseră din copac.

— Trezește-te, dragă Alice! îi spuse soră-sa. Ai dormit foarte mult!

— Ah, ce vis ciudat am avut! strigă Alice.

Și îi povesti toate pățaniile ei, pe cît putu să și le amintească, pățanii pe care le-ați citit și voi aici. Cînd isprăvi de povestit, soră-sa o sărută și-i spuse:

— Ce-i drept, ciudat vis! Dar acum fugi acasă și-ți bea ceaiul, căci e tîrziu.

Alice se ridică și o luă la fugă, gîndindu-se tot drumul la cele ce visase.